

Mirrit ja Lauren

Maricruz. Milline imelik nimi ühele tüdrukule! Mul on tunne, et sellise nimega ei saa tal Eestis kerge olema. Vaeseke peab ju absoluutselt igäühele oma nime tähthaaval välja veerima, et keegi sellest üldse mingit sotti võiks saada. Ei kadesta. Samas saan ma aru, et ka mind ennast ei ole õnnistatud just kõige tavalisema nimega. Pole ju palju tüdrukuid, kelle nimi oleks Mirrit. Väiksemast peast on mind selle nime pärast oi-kui-palju nokitud ja naeritud, aga nüüd, kaheteistkümnnesena, on enamik klassikaaslast sellega harjunud ja ühegi kassiga pole mind enam ammu võrreldud.

Nii palju kui ma mäletan, olen endale alati õde igatsenud. Mul on küll minust kolm aastat vanem vennaraas Raimond, aga temaga ma kuigi hästi ei klapi. Väiksenäna ikka mängisime koos, aga just viimastel aastatel pole temaga suurt millestki rääkida. Raimps on kogu aeg oma sõpradega väljas või siis istub oma toas arvuti taga, mina teda suurt ei näegi. Ema kurdab ka, et vend ei taha üldse perega koos olla.

Kui selgus, et mu poolhispaanlasest ja pooleestlasest täditütar Maricruz tuleb päriks meie juurde elama, olin sellest kohe algusest peale tohutus vaimustuses. Ma polnud seda tüdrukut eluski näinud, aga olin kindel, et ta on hiiglama vahva. Mis sest, et ema sõnul on Maricruz alles kümnene ja seega minust tervelt kaks aastat noorem – kah asi! Mul oli lausa tunne, et saan endale lõpuks ometi selle kauaigatsetud õe.

Ma tean, et isa ja ema kaalusid seda otsust päris kaua. Asi oli nimelt selles, et minu tädi ehk siis ema õde elas juba palju aastaid Barcelonas ja kasvatas seal üksikemana Maricruzi. Ema ja tädi ei

olnud omavahel teab mis lähedased, aga aeg-ajalt suhtlesid nad meili teel ja korra oli ema ka Hispaanias tädil külas käinud. See oli päris ammu ja mind seal kaasas ei olnud. Igatahes teadis ema juba pikemat aega, et tädi on raskesti haige. Tal oli vähk ja tasapisi läks see järjest hullemaks. Selle aasta alguses ta suri. Ja Maricruz oleks ilmselt läinud lastekodusse, sest tema isast polnud juba palju-palju aastaid midagi kuulda olnud ning tädil polnud aimugi, kust teda võinuks leida. Kuna tädi teadis, et temaga on halvad lood, oli ta küsinud emalt, kas Maricruz võiks meie juures elada. Nii olimegi terve perega põhjalikult asja arutanud ja jõudnud lõpuks otsusele, et see tüdruk mahuks meile ära küll. Meil on korteris ikkagi tervelt viis tuba ja üks neist on siiani kasutusel kontorina, nagu isa armastab öelda. See tähendab, et selles toas on ainult arvuti ja kaks raamaturiiulit. Need asjad andis aga ilusti elutuppa ära mahutada.

Ainus, mis mulle ja vanematele Maricruzi puhul muret valmistas, oli keeleoskus. Mitte ükski meie perekonnaliikmetest ei oska sõnakestki hispaania keelt. Ja ema jutu järgi olevat tüdruku eesti keele oskus vägagi kesine. Isegi omaenda emaga olevat ta eelistanud suhelda hispaania keeles. Õnneks pidavat Maricruz valdama kümneaastase kohta päris puhast inglise keelt ja seepärast lootsime kuidagiviisi ikka hakkama saada.

Nagu juba öeldud, olin oma täditütre saabumise pärast kangesti õhinas. Tassisin oma toast paar pehmet mõmmikut ja ühe naljaka roosa põrsa tema tulevasse tuppa, et seal natuke kodusemat meeleolu luua. Tihtipeale viskasin ennast pikali sellele uuele voodile, mille vanemad kusagilt poest hiljaaegu kohale olid tarinud, ja mõtlesin sellest, milline see Maricruz küll olla võib. Kas talle meeldib Madonnat kuulata? Kas talle maitseb ka vanillijäätis šokolaaditükkidega nagu mulle? Millised arvutimängud talle meeldivad ja kas ta joonistada oskab? Mis on tema lemmikaine koolis? Kas talle meeldib ka nädalavahetustel kaua magada?

Olin veendunud, et minust ja Maricruzist saavad head sõbrannad. See mõte täitis mind rõõmsa ärevusega, sest mul polnud tegelikult kunagi ühtegi tõeliselt head sõbrannat olnud. Mul olid kõigi oma klassikaaslastega üsna head suhted, aga tõsisemalt läbi ei käinud ma neist kellegagi. Vähemalt seni, kuni selle aasta alguses tuli meie klassi Lauren, kes oli hiljuti oma perega Pärnust Tallinnasse kolinud.

Ma arvan, et enne kui ma jõuan selle juurde, kuidas Maricruz meie juurde tuli, peaksingi ma esmalt rääkima Laurenist ja sellest, miks ma temast nii pikalt vaimustuses olin. Ausõna, oleks ma teadnud, millise jama see tüdruk lõpuks mulle ja Maricruzile kokku keerab, oleksin hoidnud temast nii kaugele, kui vähegi võimalik! Paraku ma seda ei teadnud ja sellest hetkest peale, kui Lauren esimest korda sügisel meie klassiuksest sisse astus, tahtsin ma kangesti tema sõbrannaks saada.

Lauren oli hoopis teistsugune, kui ülejäänud meie klassi tüdrukud. Ta sai suvel juba kolmteist, samas kui minul täitus augustis alles kaheteistkümnes eluaasta. Lauren nägi ka välimuselt teistest vanem välja. Tema pikki tumepruune juukseid ilmestasid valged triibud ja silmad olid tal alati nii tugevalt värvitud, et juba esimeses tunnis võrdles meie matemaatikaõpetaja teda pandakaruga. Lauren ei olnudki võib-olla kõige ilusam tüdruk, aga kohe oli selge, et ta on nutikas ja äärmiselt julge. Ta ei kippunud meie klassist kellegagi suhtlema ega sõbrannatama, vaid käis läbi peamiselt vanemate, seitsmenda ja kaheksanda klassi tüdrukute ja poistega. Näis, nagu vaataks ta meile kuidagi ülevalt alla ja peaks meid mingiteks tittedeks või endast millegi poolest alamateks olevusteks. Niimoodi kirja pannes tundub, nagu oleks Lauren iseäranis vastik tüdruk, kellega keegi meist mingit tegemist poleks teha tahtnud. Tegelikult olid asjad sootuks vastupidi. Enamik meie klassi tüdrukuid üritas Laurenile meele järele olla ja talle oma sõprust pakkuda, samuti olid paljud meie poisid temast vägagi huvitatud ja tegid kõik, et selle tüdruku tähelepanu võita. Lauren tundus lihtsalt niivõrd eriline ja põnev. Sageli julges ta isegi õpe-

tajatele vastu hakata ja oma õigust nõuda, kui näiteks mõni neist talle tema meelest ebaõiglase hinde oli pannud. Üldiselt õppis Lauren keskmiselt, inglise ja vene keele hinded olid tal head ja joonistas ta ka täiesti megalt hästi, aga ajalugu ei sallinud ta peamiselt õpetaja Kase tõttu, kes oli kohutavalt range ja armastas kõigile igal võimalusel kahtesid päevikusse laduda. Ja matemaatika oli Laurenil samuti nõrk.

Meie sõprus sai alguse üsna kummalisel viisil. Nimelt oli meil matemaatikas koduseks tööks jäänud lahendada kolm ülesannet, mis käsitlesid murdusid ja olid üpriski rasked. Mäletan neid ülesandeid veel praegugi hästi, sest olin eelmisel õhtul nendega päris kurja vaeva näinud. Igatahes oli matemaatika meil tol päeval teine tund ja kohe pärast esimesena olnud eesti keele tunni lõppu nägin, kuidas Lauren oma vihikuga meie klassi parima õpilase Kristini poole pöördus. Kristinil on juba esimesest klassist saati kõikides ainetes ainult viied olnud ja ma ausalt öeldes ei teagi, kas ta tõesti ainult tuubib kogu aeg või on tal lihtsalt niivõrd hea pea, mis kõike lausa lennult võtab. Kahtlustan esimest varianti, sest enamasti veedab Kristin ka kõik vahetunnid ainult õpikute taga.

Kahjuks on Kristin sedasorti inimene, kes iialgi pole nõus oma teadmisi teistega jagama. Paljud klassikaaslased olid temalt aeg-ajalt abi palunud, aga iga kord leidis Kristin põhjuse keeldumiseks. “Mina ei oska seletada,” teatas ta enamasti. “Küsi õpetaja käest, küll tema teeb sulle asja selgeks!” Seepärast vaatasingi huviga, et kas Kristin ka Laurenile samamoodi vastab ja mida Lauren sellisel juhul talle küll ütleb.

Mu vaist ei petnud mind. “Ma ei mäleta enam, kuidas ma neid lahendasin,” kuulsin Kristinit ütlemas. “Mine küsi kellegi teise käest.” Nägin, kuidas Lauren hetkeks näost punaseks lahvatas ja suure mürtsu saatel oma pinki tagasi istus. Mina istusin ainult kaks pinki temast tagapool, nii et mul oli kõigest päris hea ülevaade. Ta ei vastanud Kristinile sõnakestki, ent selgelt oli näha, kui võrd see ülbe vastus teda oli vihastanud.

Õnnetul kombel juhtus nii, et matemaatikaõpetaja küsiski just Laurenit. Ja muidugi sai ta kahe, sest ülesanded olid ju lahendamata ning sedavõrd rasked, et ka käigupealt ei suutnud Lauren midagi välja mõelda. Teadsin, et see kaks on Lauren jaoks päris tõsine asi, kuna veerandi lõpp oli peagi kätte jõudmas ja mitu varasemate kontrolltööde eest saadud kahte ootas klassipäevikus juba ees. Kiikasin aeg-ajalt vargsi Lauren poole ja sain kogu tema oleku järgi aru, kuid võrd tige ja endast väljas ta oli.

Järgmine oli pikk vahetund ja ma ei viitsinud klassis passida. Võtsin päeviku ja pastaka kaasa, läksin koridori ja ronisin aknalauale istuma. Kirjutasin järgmise nädala tunniplaani ja kritsel-dasin märkuste kohapeale parajasti üht tobedat lillekest, kui korraga langes päeviku peale kellegi vari. Vaatasin üles ja nägin oma imestuseks, et see oli Lauren.

“Tšau,” ütles ta. “Mis teed siin?” Mul vajus vist esimese hoo-ga lausa suu lahti, sest kuni tolle päevani polnud Lauren minuga kordagi juttu teinud, ehkki oli juba oktoobri keskpaik ja seega olime poolteist kuud ühes klassis käinud.

“Eee – ei midagi,” kokutasin vastu. “Niisama sodisin oma päevikusse.”

Lauren hüppas mu kõrvale aknalauale ja vaatas mulle uurivalt otsa. Näis, nagu mõtleks ta järele, kas tasub minuga tegemist teha või mitte. “Kuule,” ütles ta lõpuks. “Kas sa kuulsid, mis see Kristin mulle enne ütles, kui ta käest abi palusin?”

“Kuulsin küll,” vastasin. “Ta polnud nõus. See on tema puhul nii tavaline.”

Lauren kehtas õlgu ja kibrutas pahaselt huuli. “Ma ei saa aru, kelleks ta ennast peab,” lausus ta siis. “On siis kahju teist aidata? Ma tõesti ju ei oska neid ülesandeid! Oleks siis paari sõnaga seletanudki, ma ju ei tahtnudki, et ta minu eest need ära lahendaks!”

Ma ei osanud midagi vastata, noogutasin ainult mõistvalt pead.

“Mis sina sellest Kristinist muidu arvad?” jätkas Lauren hetke pärast. “Meeldib ta sulle?”

“Eriti mitte,” tunnistasin ausalt. No kuidas saab meeldida inimese, kes üritab olla nii paganama täiuslik ja mõtleb sealjuures alati ainult iseenda peale?

“Ma siin mõtlesin, et talle kuluks natuke õpetust anda.” Lauren nihkus mulle vandeseltslaslikult lähemale ja tema toon muutus mitme kraadi võrra vaiksemaks. “Mis sa arvad, kas oleksid nõus mind aitama?”

“Aitama?” ei saanud ma aru. “Mis sa siis teha kavatsed?” Asi näis kahtlane.

“Vaata, meil on ju järgmine tund kalligraafia,” ütles Lauren. “On sul tindipott kaasas?”

Noogutasin. Muidugi oli mul tindipott kaasas, ilma selleta poleks kalligraafia tunnis midagi peale hakata. Ühe korra unustasin maha ja oli see vast loeng, mis õps mulle seepeale pidas. Ausalt öeldes polnud see tund mulle kunagi meeldinud. Ma lihtsalt ei osanud ilukirja, kõik need tähed, mis me suure hoolega vihikusse pidime maalima, tulid mul alati hirmus kipakad ja viltused, lisaks õnnestus mul peaaegu iga kord tinti mööda lehekülge laiali pritsida. Kunstikallakuga klass tundus aeg-ajalt paras nuhtlus.

“Rikume tal midagi ära,” sosistas Lauren. “Valame tinti päeviku või vihiku vahele.”

Ehmusin ja tundsin, kuidas mu põsed üleni tulitama hakkavad. Vahtisin talle kohkunult otsa. “Lõpeta ära,” pomisesin vastu. “Hull oled või?”

Lauren raputas pead. “Ta on selle ju täiega ära teeninud,” ütles ta. “Ja vaevalt et ta kaebama läheb, ta ei saa kuidagi tõestada, et just meie seda tegime.”

Olin ikka veel kahevahel. See mõte ei meeldinud mulle mitte üks raas, aga praegu oli nii hea võimalus Laurenile muljet aval-

dada... “Ma ei tea,” vastasin kõhklevalt. “Mismoodi sa arvad, et me seda teha saaksime?”

“Praegu kohe oleks hea võimalus,” sosistas Lauren. “Kristin läks just vetsu ja klass on peaaegu tühi. Ainult mõned poisid on klassis, ja need on kõik ühe laua ümber kogunenud mingit ajakirja vahtima. Teeme nii, et lähed nagu muuseas Kristini lauast mööda ja kahmad salaja mõne tema asja. Ükskõik, mis sulle esimesena pihku jääb. Tood selle minu kätte ja pärast sokutad uuesti ta lauale tagasi.”

“Aga kui Kristin vahepeal klassi tuleb?” sattusin ärevusse. “Mis siis saab?”

“Peame lihtsalt hästi kiiresti tegutsema.” Lauren hüppas aknalaualt alla. “Tule!”

Väga suure vastumeelsusega järgnesin ma Laurenile. Tema kättemaksuplaan tundus äärmiselt tobe ja lapsik. Sedalaadi trikid oleks minu meelest sobinud rohkem algkooliealistele, kolmeteistkümnesel võinuks justkui rohkem aru peas olla. Aga ometi, see oli ju Lauren. Ja ikka veel, kõigele vaatamata tahtsin ma nii kangesti talle meeldida.

Häbi tunnistada, aga ma tõesti tegin seda. Esmalt andsin Laurenile oma tindipoti, sest temal endal olevat see peaaegu tühi. Seejärel krahmasin justkui muuseas mööda minnes Kristini laualt tema päeviku ja libistasin selle vargsi Laurenile kätte. Ma ei näinudki täpselt, mis ta sellega tegi, aga igatahes midagi ta sellega oma lauaplaadi varjus kiiresti majandas. Siis ulatas ta päeviku mulle tagasi ja ma sokutasin selle märkamatuks Kristini laua peale.

Ta avastas selle alles tunni ajal. Kuulsin, kuidas ta jahmatu- sest valjusti kõõksatas. Sirutasin kaela pikaks ja nägin, et Lauren oli otse käesoleva nädala kohale valanud suure ja inetu tindiloigu. Ilmselt oli see plekk imbinud läbi mitme ja mitme lehekülje. Kristini päevik oli täiesti rikutud. Tüdruk ahmis õhku ja hakkas nutma. Mu niigi kehv enesetunne saavutas nüüd haripunkti. Olin ise ka pisarate äärel ja kahetsesin kangesti, et olin lasknud Laure-

nil end sellele lapsikule lollusele ahvatleda. Miks ma küll nii rumal olin olnud? Nägin, kuidas mu ees istuv Lauren vargsi rahulolevalt pihku itsitas.

Muidugi ei jäänud kogu lugu märkamatuks ka õpetajale, pisekest kasvu naljaka kikk-habemega härra Õunapuule. Kristin istus ju otse esimeses reas. Ta astus Kristini juurde ja tõstis rikutud päeviku kõrgele üles. “Kes seda tegi?” küsis ta tõsiselt. Vaikus. Kartsin kohutavalt, et keegi on minu ja Laureni asjatamist siiski märganud ja teatab nüüd kohe, et süüdlased oleme meie. Ent ei, keegi ei lausunud sõnakestki. Õpetaja ohkas ja asetaski rikutud päeviku Kristini lauale tagasi. “Ja mina mõtlesin, et teievanused inimesed on küpsemad,” lausus ta. “Ise tahate kõik nii kangesti täiskasvanud olla, aga käitumiselt olete kohati täpselt nagu pisekesed lasteaialapsed.”

Olin temaga täiesti nõus, just samuti olin ma ka ise mõelnud. Kartsin väga, et mu süüdlasliku oleku ja ilme järgi saab õps aru, et just mina olen asjaga seotud, seepärast kummardusin oma vihiku kohale ja tegin näo, nagu ei pakuks kogu juhtunu mulle vähimatki huvi. Tund läks edasi ja rohkem sel teemal juttu ei olnud. Ainult Kristin tihkus omaette veel tükk aega nutta ja mina oleksin kangesti tahtnud käsi kõrvadele suruda, et mitte kuulda seda allasurutud nuuksumist. Ma usun, et ta sai aru, et just Lauren selle asja korraldas. Minu osalust ei osanud ta tõenäoliselt üldse kahtlustada, aga see ei teinud mu enesetunnet põrmugi paremaks.

Pärast seda lugu muutus Lauren mu vastu väga sõbralikuks, ehkki olin juba jõudnud mõelda, et ei taha temast enam midagi teada. Olin sunnitud oma arvamust muutma, sest Laureniga oli väga vahva ja lõbus. Rohkem ta minult selliseid teeneid ei palunud, vaid tutvustas mind hoopis oma sõbrannadele Jaanikale ja Triinule, kes käisid kaheksandas klassis, kutsus mind endaga vahetunnil õue jalutama ja joonistas mulle märkmikusse ilusaid pilte roosidest ja inglitest. Nii juhtuski, et peatselt olime Laureniga parimad sõbrannad. Nii koolis kui väljapool kooli olime pidevalt ninapidi koos. Olin temast just niisama või veel rohkemgi vaimus-